

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιδ΄ 16-24, Ματθ. κβ΄ 14)
(11-12-2016)

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν ἄφατη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, δυστυχῶς πολλές φορές εἶναι ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος πρὸς τὸν Θεό. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ προσφέρεται πλουσιοπάροχα, ὅμως ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀποστρέφεται. Ὁ Θεὸς καλεῖ στὸ δεῖπνο τῆς Βασιλείας του, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τὴν ἐπίγεια χαρὰ, ἡ ὁποία σήμερα ὑπάρχει καὶ αὔριο ἐξανεμίζεται καὶ χάνεται κατὰ τὸν τρόπο πού καὶ τὰ ἀνθισμένα λουλούδια μαραίνονται.

Οἱ προσκεκλημένοι στὸ δεῖπνο εἶναι ὅσοι βαπτισθήκαμε στὸν θάνατο καὶ στὴν ἀνάστασή του καὶ τρεφόμεστε μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα Του. Παρόλα αὐτὰ οἱ προσκεκλημένοι ἀποδεικνύονται ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες «ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες». Ὁ πρῶτος λέει: «ἀγόρασα ἓνα χωράφι καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ πάω νὰ τὸ δῶ». Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος προκρίνει τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ, ἀντὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι πρόσκαιρα. Ὅσο καὶ νὰ κοπιᾶζει γι' αὐτὰ θὰ ματαιοπονεῖ καὶ θὰ ταλαιπωρεῖται, διότι δὲν πρόκειται νὰ τὰ χαίρεται αἰώνια. Ὅχι μόνο διότι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ἀπώλειάς τους, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὰ ἀπὸ τὴν φύση τους δὲν μποροῦν νὰ τὸν συνοδεύσουν μετὰ τὸν θάνατο.

Ὁ δεῦτερος, ὁ ὁποῖος λέει «ἀγόρασα πέντε ζεύγη βοδιῶν καὶ πρέπει νὰ τὰ δοκιμάσω», εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ τὶς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου τούτου καὶ χάνει τὸν χρόνο του γιὰ ὅτι ἄλλο. Ὁ τρίτος ἀπορρίπτει τὴν κλῆση τοῦ Θεοῦ, λέγοντας «μόλις παντρεύτηκα καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω». Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκτίμησε τὴν βαθύτερη σχέση πού ἔχει ἢ προσωρινή του ἀνάγκη μὲ τὴν βαθύτερη τῆς ψυχῆς του καὶ δίνει προτεραιότητα στὴν πρώτη, ἀδιαφορώντας οὐσιαστικὰ γιὰ τὴν δεύτερη. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού θεωρεῖ ὅτι ὁ γάμος, τὸν ὁποῖο ὀφείλει νὰ φροντίζει δὲν ἔχει σχέση μὲ τὰ πνευματικά καὶ δὲν κατανοεῖ ὅτι οἱ σύζυγοι βιώνουν τὴν εὐτυχία τους καὶ τὴν ἐξασφαλίζουν μόνον ὅταν ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν στὴ ζωὴ τους.

Ἀναλογικὰ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ προσκρούουν σὲ αὐτὰ τὰ μεγάλα ἐμπόδια, δηλαδή στὴν ἀναγκαιότητα τῆς βιοτικῆς μέριμνας, στὸ μαγνητισμὸ τῆς κατοχῆς τοῦ πλούτου καὶ στὴ δύναμη τῶν ἀπαιτήσεων τῆς σάρκας. Ὁ κόσμος παρασύρει τοὺς ἀνθρώπους μακριὰ ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπὸ τὶς φροντίδες καὶ τὶς μέριμνες. Αὐτὲς εἶναι παγίδες ποὺ ἐξαπατοῦν, παρουσιαζόμενες ὡς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖο. Ἐνας θέλει νὰ προσευχηθεῖ, ἀλλὰ ὁ νοῦς του εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τὶς φροντίδες γιὰ τὸ σπίτι ἢ τὴ δουλειά του. Ἄλλος θέλει νὰ πάει στὴν Ἐκκλησία νὰ λειτουργηθεῖ, ἀλλὰ προβάλλει μπροστά του ἡ ἀνάγκη τῶν οἰκονομικῶν φροντίδων. Ἄλλος ἐπιθυμεῖ νὰ πάει γιὰ ἐξομολόγηση, ἀλλὰ ἡ καθημερινότητα δὲν τοῦ ἀφήνει χρόνο γιὰ αὐτό. Κι ἄλλος ποθεῖ νὰ ἀγωνιστεῖ, ἀλλὰ ὑποχωρεῖ μὲ εὐκολία στοὺς καθημερινοὺς πειρασμούς. Ἐτσι περνᾷ ἡ μέρα χωρὶς προσευχή, περνᾷ ἡ Κυριακὴ χωρὶς Ἐκκλησία, περνᾷ ὁ χρόνος χωρὶς μετάνοια, τελειώνει ὁ βίος χωρὶς ζωή.

Γιὰ τὴν ἐμμονὴ καὶ τὴν τελικὴ προτίμηση τοῦ ἀνθρώπου στὴ δύναμη τῶν γίνων καταστάσεων ποὺ ἀποτελοῦν μέγα ἐμπόδιο στὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει χαρακτηριστικὰ ὅτι ἡ πλεονεξία καὶ ἡ φιλαργυρία τοῦ ἀνθρώπου δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ἡσυχάσει καὶ σπαταλᾷ τὸν ἑαυτό του προσπαθώντας νὰ ἀποκτήσει πλοῦτο. Κατὰ τὴν προσπάθειά του ὅμως νὰ ἀποκτήσει πλούτη, ὁ ἄνθρωπος ἀδικεῖ τὸν συνάνθρωπο καὶ ἔτσι ξεχνᾷ τὸν Θεὸ καὶ τὴν πρόσκλησή Του στὸ δεῖπνο τῆς Βασιλείας του, ποὺ παρέχει τὴν χαρὰ τῆς κοινωνίας.

Τελικὰ εἶναι φοβερὸ κακὸ ἡ ἄρνηση τῆς κλήσεως τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι στὴν οὐσία ἐπιλογὴ ἄρνησης μετοχῆς μας στὴν ὄντως ζωή. Εἶναι στὸ χέρι μας νὰ ἀποδειχθοῦμε ἐκλεκτοὶ μὴ προσκολλώμενοι στὶς βιοτικὲς μέριμνες, οἱ ὁποῖες κρύβουν μέσα τους τὴν φθορὰ ποὺ ἀγκαλιάζουμε.

Ἄς μᾶς συνέχει, τέλος, ὁ ἀψευδῆς λόγος τοῦ Κυρίου «οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου», ποὺ ὡς οἰκοδεσπότης τῆς ἀληθινῆς ζωῆς διασαφηνίζει τὴν προϋπόθεση τῆς μετοχῆς μας στὴν αἰωνιότητά Του, καὶ ἄς διαχειριστοῦμε τὴν πρόσκλησή Του καὶ τὶς προκλήσεις τῆς ζωῆς κατὰ τὴν ἀνάγκη μας.